

HAKAN BIÇAKCI • Boş Zaman

HAKAN BIÇAKCI 1978'de İstanbul'da doğdu. 1996 yılında üniversite eğitimi için Ankara'ya gitti. 2001'de Bilkent Üniversitesi İktisat Bölümü'nü bitirerek İstanbul'a döndü. İlk romanı *Romantik Korku* 2002'de yayımlandı. Çeşitli dergilerde edebiyat, sinema, popüler kültür konulu yazıları ve çeşitli derleme kitaplarda öyküleri yayımlandı. *Apartman Boşluğu* altı, *Karanlık Oda* ve *Boş Zaman* birer yabancı dile çevrildi. İstanbul'da yaşıyor. İletişim Yayınları'ndaki kitapları: *Rüya Günlüğü* (roman, 2003), *Boş Zaman* (roman, 2004), *Apartman Boşluğu* (roman, 2008), *Karanlık Oda* (roman, 2010), *Ben Tek Siz Hepiniz* (öykü, 2011), *Doğa Tarihi* (roman, 2014), *Hikâyede Büyük Boşluklar Var* (öykü, 2015), *Otel Paranoya* (grafik hikâye, 2017), *Uyku Sersemi* (roman, 2017)

www.hakanbicakci.com

Oğlak Yayınları, 2004 (1 baskı)

İletişim Yayınları 1594 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 224

ISBN-13: 978-975-05-0889-9

© 2011 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1-4. BASKI 2011-2015, İstanbul

5. BASKI 2019, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Koray Ekremoğlu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Canan Güzel

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HAKAN BIÇAKCI

Boş Zaman

*“Bellek, bir tür kurtarma edimini akla getirir.
Anımsanan şey hiçlikten kurtarılmış demektir.
Unutulan şeyse terk edilmiştir.”*

John Berger

*“Ne içindeyim zamanın,
Ne de büsbütün dışında.”*

A. H. Tanpınar

BİRİNCİ BÖLÜM

Tanışma

Uyanış

Çılgılık çılgılığa bağırarak bir karga sesiyle uyandım. Gözlerimi açtığımda kendim hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Düzenli bir odada, rahat bir yatağın üstündeydim. Etrafa baktım, tanıdık hiçbir dekor, hiçbir eşya yoktu. Müthiş bir sırt ağrısıyla doğrulup tül perdeyi araladım. Meraktan çok korkuyla baktığım dışarı turuncu bir yarı aydınlığa boyanmıştı. Bu, güneşin batma saatleri miydi, yoksa güneş yeni mi doğuyordu, bilemedim. Perdeyi boşluğa bırakarak oturur pozisyona geçtim. Sağa doğru dönerek ayaklarımı yataktan sıyırdım. Sırtımın başka bir yeri, başka türlü ağrıdı. Çıplak ve soğuk tabanım halıya temas ettiği an beynime usulca batan kısa, kalın ve yumuşak tüyler hissettim.

Baktığım her köşede tanımadığım bir eşyayla karşılaşırıyordum. Her şeyiyle bana yabancı bir evdeydim. Nerede olduğumu bilmediğim gibi, nerede olmam gerektiğini de bilmiyordum. Kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. O kadar bunalmışım ki, pencereyi açıp sabah mı akşam mı olduğunu dahi bilemediğim dışarıya bırakmak istedim kendimi. Tanıyamadığım her ayrıntının içinden kaçırmaktan baş-

ka çarem olmadığına karar vermiştim. Bu, son derece özensiz alınmış ve içinde bulunduğum oda kadar uzak bir karardı. Ancak böylesi yabancı bir ortamdan, yalnızca böylesi yabancı bir formülü uygulayarak kaçabilirdim.

Yatağın üstüne çıktım. Bu sefer de dizkapağım feci şekilde sızladı. Bir süre bekledim, azaldı. Pencereyi açtım. Serin rüzgâr yorganın altından yeni çıkmış bedenimi tatsız bir ürpertiyle sardı. Pencere, apartmanın arka bahçesine bakıyordu. Hemen altımda bahçenin beton kısmı vardı. Devamındaysa kuru otlarla kaplı dar bir bölüm... İçinde bulunduğum dairenin yedinci ya da sekizinci katta olduğunu tahmin ediyordum. Sağ ayağımı kaldırarak pencerenin kenarına bastım. İki elimle pencerenin iki yanına tutunarak tek ayağımın üzerinde yükseldim. Tam kendimi bırakıyordum ki, telefonun keskin zili aşağı atlama duygusunun içimde yankılanan görkemli müziğini bastırıp beni bu tanımadığım odaya ve hayata bağlayan çelik bir tel gibi uzanarak sırtıma saplandı. Kısa bir süre sağ ayağımın üzerinde boşlukta asılı kaldıktan sonra yatağa döndüm, pencereyi kapayıp telefonu açtım. “Efendim?” Sesim kısık, çatallı ve yabancıydı. Yutkununca ağzımın içinin ve boğazımın fena halde kurumuş olduğunu fark ettim. Karşı taraftan ses gelmedi. Büyük bir çabayla tekrar “efendim?” dedim. Kapandı. Telefonu kapadığım anda odanın kapısı açıldı. Ne yapacağımı şaşırılmışım. Karşımda otuzlu yaşlarında, beyaz yüzlü, uzun siyah saçlı bir kadın vardı. Beyaz ve uzun geceliğinin içinden gözlerimin içine tuhaf bir umutla bakıyordu.

“Uyandın mı canım?”

Gözleri siyah ve parlaktı.

“İyi misin?”

Elmacık kemikleri hafif çıkık, dudakları kuru...

“Haruncum iyi misin?”

İçim öylesine eziliyordu, bomboş aklım öylesine derin bir